

Arrest

nr. 169 370 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. ENGELS *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit de provincie Punjab. U woonde uw hele leven in Muridke, in het district Sheikupura, en werkte na de lagere school soms in de kledingwinkel van uw vader. U verklaarde dat u en uw vader sinds 2009 getreiterd werden door leden van de Moslim League – N. Zij kwamen goederen stelen in uw winkel en vielen u lastig. Als een soort bescherming werd u daarom lid van de MQM. U steunde ook de kandidatuur van Mazhad Ali Alvi omdat u dit een goed mens vond. Echter ook na de verkiezingen van 2013 had u nog meerdere problemen met de Moslim league – N. Uw vader zou door de stress die dit alles teweegbracht in januari 2014 zijn overleden waarna u het huis en de winkel verkocht. Uw moeder, broers en zus wonen sindsdien afwisselend ondergedoken bij verwanten in Sialkot (waar uw moeder vandaan komt), Pindi en Peshawar.

U reisde in maart 2014 met uw paspoort en een visum voor Italië naar Europa en vervolgens naar België. Hier bezorgden vrienden u een vals Brits paspoort waardoor u dacht dat uw verblijf hier gewettigd was. In november 2015 werd u opgepakt en vastgezet in het gesloten centrum van Vottem. Nadat u weigerde terug te keren naar Pakistan bij een eerste poging tot repatriëring vroeg u in maart 2016 asiel aan.

In het administratieve dossier zit een kopie van het valse Britse paspoort en een kopie van het tijdelijke paspoort van de Pakistaanse ambassade voor u. Ter staving van uw relaas voegde u nadien een attest van de MQM toe.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst diende u pas heel laat tijdig een asielaanvraag in, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming sterk ondermijnt. U verklaarde dat u in maart 2014 in België aankwam. U vroeg toen geen asiel aan omdat uw vrienden u voorzagen van een vals Brits paspoort waarmee u 7 of 8 maanden probleemloos rond rondlopen. U werd uiteindelijk in november 2015 opgepakt en naar het gesloten centrum van Vottem gebracht. Zelfs dan nog hebt u meer dan vier maanden gewacht alvorens asiel aan te vragen op 8 maart 2016. Daarvoor had u al eens geweigerd terug te keren naar Pakistan bij een poging tot repatriëring. Dat u de Belgische overheid zou vrezen of niet zou durven vertrouwen gezien de slechte reputatie van de Pakistaanse administratie is geen geldige uitleg voor het feit dat u zowat 2 jaar wachtte om asiel te vragen. Het CGVS kan verwachten dat iemand die oprecht bescherming zoekt in België dit effectief kenbaar maakt en goede trouw aan de dag legt tijdens deze procedure. Het lijkt er meer op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Verder legde u geen enkel origineel en geloofwaardig document neer ter staving van uw identiteit, uw reisweg en uw beweerde problemen in Pakistan. Hoewel de Pakistaanse ambassade in Brussel u een tijdelijk paspoort uitgaf en dus uw identiteit hier niet ter discussie staat, is het bevreemdend dat u zelf geen identiteitsstukken kan voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Pakistan of voor de plaatsbepaling van woonst in Pakistan. Uw verklaringen hieromtrent zijn op dat punt niet ernstig te nemen. U beweert dat uw paspoort ergens in Brussel lag bij de vrienden waar u woonde voordat u werd opgepakt en dat u hen nu onmogelijk nog kan bereiken. Dit alles klinkt erg ongeloofwaardig en geeft vooral de indruk dat u dit paspoort niet aan het CGVS wil tonen. U legde ook geen andere stukken neer ter staving van uw reis naar Europa. U hebt via uw advocaat een brief van Mazhad Ali Alvi aan het dossier toegevoegd. Die brief zou bevestigen dat u voor hem 'werkte'. Echter moet het CGVS opmerken dat deze brief hoe dan ook weinig bewijswaarde heeft. Dat die nu pas toekomt geeft automatisch aan dat die is opgesteld op vraag van u en dus een zeer gesolliciteerd heeft. Bovendien is het, volgens informatie van het CGVS, in Pakistan gemakkelijk om, desnoods via corruptie, valse of vervalste stukken te verkrijgen in Pakistan. Zo blijkt de brief inderdaad een aantal vormelijke fouten te bevatten. De naam van de organisatie MQM wordt op 3 verschillende manieren uitgeschreven (respectievelijk Muttahida Qaumi Movement(sic.) in de hoofding, Mohajir Qaumi Movement (sic.) in de stempel en Mutahida Qaumni Movement (sic.) bij ondertekening). Zelfs al schrijft de opsteller slecht engels, dan nog is het niet mogelijk dat deze de naam van zijn eigen partij niet kan schrijven. Dat u dus slechts in staat bent om één en dan nog een vervalste brief voor te leggen is alvast een sterke indicatie dat u in werkelijkheid geen enkele band heeft met MQM. In elk geval maakte u geen melding van neutrale en objectieve bewijsstukken zoals een overlijdensakte van uw vader of andere stukken.

U vroeg geen asiel aan bij aankomst in Europa, zijnde in Italië, terwijl u daartoe wel de kans had, des te meer gezien uw visum voor negen maanden. Dat u naliel daar asiel aan te vragen geeft verder aan dat u op dat ogenblik waarschijnlijk niet echt op zoek was naar internationale bescherming hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Daarbij kan het CGVS nog opmerken dat u Pakistan verliet met uw eigen paspoort waardoor uw bewering dat er valse zaken tegen u zouden zijn opgestart niet ernstig kunnen worden genomen. Immers, indien u zou worden gezocht door de Pakistaanse overheid, waar u trouwens geen enkel document van voorlegt, is het weinig aannemelijk dat u het risico zou nemen om met uw eigen paspoort het land te verlaten. U had blijkbaar in Pakistan, ondanks de beweerde bedreigingen en risico's voor uw persoon, nog de tijd en mogelijkheid om een werkvisum van negen maanden te regelen. Indien u dit kon regelen, ook al was het

onrechtstreeks via vrienden, is dat weinig te rijmen met een ondergedoken leven waarin u zou worden bedreigd. Ook deze vaststelling ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Vervolgens moet het CGVS opmerken dat u amper enige kennis hebt van de MQM. Zelfs als u verklaarde deze partij enkel te vervoegen als een soort van bescherming tegen de Moslim League – N, mag toch redelijkerwijze verwacht worden dat u iets weet van die partij, uiteindelijk werd u lid in 2011 en was u tot maart 2014 in Pakistan. Echter wist u niets van hun ideologie af, kon het letterwoord MQM niet uitleggen, kende enkel een lokale leider, kende wel de naam van de nationale leider maar kon niet zeggen dat hij de oprichter van de partij is. U kon geen andere leiders benoemen en van de geschiedenis van de partij wist u evenmin iets te zeggen (zie gehoorverslag CGVS pp.6-8). U zou overigens niet eens een lidkaart hebben gehad en beweert zelfs dat deze niet zouden bestaan. U verwees steeds opnieuw naar de MQM als een partij van Sindh, maar meer informatie over die partij kon u niet geven. Het is trouwens heel opvallend dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het invullen van de vragenlijst laat uitschijnen dat u het begin van uw problemen met de Moslim League – N situeerde in 2013, wegens uw steun aan Mazhar Ali Alvi, terwijl u aan het CGVS duidelijk aangeeft dat u zich vanaf 2011 richtte tot MQM, omwille van de bedreigingen wegens de Moslim League – N die al enkele jaren aan de gang waren, sinds omtrent 2009. U blijkt dus niet consistent in uw verklaringen. Wat er ook van zij, indien u al eens openlijk uw sympathie zou hebben uitgesproken voor de kandidaat Mazhar Ali Alvi, dan nog is het niet aannemelijk dat een andere partij u zou viseren als u helemaal geen profiel heeft gehad binnen de MQM zoals blijkt uit uw beperkte kennis. Hier kan tenslotte aan worden toegevoegd dat u zelf aangeeft dat u eigenlijk geen actief lid was, terwijl de brief die u neerlegt het tegendeel aangeeft. Kortom, gezien het CGVS geen geloof hecht aan uw vlucht wegens politieke vijandschappen, is het ook geenszins overtuigd dat uw moeder, broers en zussen het dorp hierdoor moesten verlaten.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-

politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U stelt dat u bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)national (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in het afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde werd vastgesteld dat u Pakistan in 2014 zou hebben verlaten op legale wijze met uw eigen paspoort en een visum voor Italië.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek aan onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing alsook een schending van artikel 26 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker die de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd om reden dat (i) verzoeker pas heel laatsttijdig een asielaanvraag indiende, (ii) hij geen enkel origineel en geloofwaardig document ter staving van zijn identiteit, reisweg en problemen in Pakistan neerlegde, (iii) hij geen asiel aanvraag bij aankomst in Europa, zijnde Italië, terwijl hij daartoe wel de kans had en (iv) verzoeker amper enige kennis heeft van de MQM.

Verzoeker betoogt dat zijn identiteit vaststaat en dus niet voor discussie vatbaar is aangezien deze door de Pakistaanse ambassade werd bevestigd die hem bovendien op basis hiervan een voorlopig reisdocument heeft afgeleverd. Verzoeker gaat dienaangaande evenwel voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die duidelijk stellen dat verzoeker in gebreke blijft door zelf ook maar enig origineel identiteitsstuk voor te leggen. Verzoeker is blijkens zijn verklaringen naar Europa gereisd met een origineel paspoort. Verzoekers verklaringen omtrent het niet voorleggen van dit document, met name dat zijn paspoort ergens in Brussel lag bij de vrienden waar hij woonde voordat hij werd opgepakt en dat hij hen nu onmogelijk nog kan bereiken kunnen op dat punt allerminst overtuigen en zijn niet ernstig te nemen. Overigens kan worden vastgesteld dat het document '*emergency passport*' (administratief dossier, stuk 19), opgesteld en afgeleverd door de Pakistaanse ambassade in Brussel zowel het paspoort- als het identiteitskaartnummer van verzoeker vermeldt, hetgeen erop wijst dat hij deze stukken voorlegde aan de ambassade. Dergelijke stukken zijn van belang alleen al voor de inschatting van het ogenblik van verzoekers vertrek uit Pakistan of voor de plaatsbepaling van zijn woonst in Pakistan. Dat verzoeker deze stukken achterhoudt wijst erop dat hij doelbewust bepaalde informatie wil verhullen voor de Belgische overheden en houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De vaststelling bovendien dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië hoewel hij hiertoe wel de kans had, en hij bovendien twee jaar wachtte alvorens een asielaanvraag in België in te dienen is overigens weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Temeer nu uit zijn huidige verklaringen blijkt dat verzoeker reeds voor zijn komst naar Europa problemen kende in Pakistan. Dat verzoeker uit wantrouwen ten opzichte van een administratieve beslissing in eigen land die ze vaak meenemen naar landen waar ze terecht komen kan in het geheel niet overtuigen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo

snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoeker na een eerder verblijf in Italië naar België reisde en pas hier twee jaar later een asielaanvraag indiende is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vrees.

Verzoeker verklaart zijn land verlaten te hebben uit vrees voor vervolging omwille van zijn lidmaatschap van de MQM. Niet enkel blijkt het attest van de MQM dat verzoeker neerlegt behept te zijn met fundamentele vormelijke fouten, de inhoud ervan blijkt haaks te staan op verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde immers niet actief te zijn voor enige politieke partij terwijl het attest het tegendeel aangeeft. Hoe dan ook, verzoekers kennis over de MQM is dusdanig beperkt dat dit verhindert enig geloof te hechten aan verzoekers voorgehouden banden met de partij. De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast: *“Echter wist u niets van hun ideologie af, kon het letterwoord MQM niet uitleggen, kende enkel een lokale leider, kende wel de naam van de nationale leider maar kon niet zeggen dat hij de oprichter van de partij is. U kon geen andere leiders benoemen en van de geschiedenis van de partij wist u evenmin iets te zeggen (zie gehoorverslag CGVS pp.6-8). U zou overigens niet eens een lidkaart hebben gehad en beweert zelfs dat deze niet zouden bestaan. U verwees steeds opnieuw naar de MQM als een partij van Sindh, maar meer informatie over die partij kon u niet geven.”*

Verzoeker voert geen verweer tegen deze vaststelling zodat dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad beschouwd wordt als hier hernomen.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) kan worden vastgesteld dat verzoeker blijkens zijn verklaringen afkomstig is uit de provincie Punjab. Dit gegeven wordt - in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen in zijn verzoekschrift - niet betwist.

Voor wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de provincie Punjab stelt de bestreden beslissing als volgt vast: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.*

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft voor de analyse van de veiligheidssituatie en die terug te vinden is in het administratief dossier niet correct of achterhaald is.

Waar verzoeker ten slotte bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen

om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast als volgt: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreeend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)national (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in het afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde werd vastgesteld dat u Pakistan in 2014 zou hebben verlaten op legale wijze met uw eigen paspoort en een visum voor Italië.”*

Verzoeker laat dit motief onverlet zodat ook dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER